

ционалният подход при определяне на елита – това са **хората, които имат статусни позиции в политически организации**: държавни или неправителствени, т.е. институционалният подход изключва традиционния или „неформален ромски елит“. Важна част от статията представляват разсъжденията за „идентичност“ и „малцинство“, като се възприема разбирането, че малцинствата са групи, които не участват при разпределение на властта; **малцинството** е: 1) непривилегирована от мнозинството група; 2) има физически или културни характеристики; 3) индивидите не се включват в него на доброволна основа; 4) ендогамията се възприема като норма в групата, което означава, че груповите членове осъзнават, че те са субординирани на друга група. По този начин малцинствата имат по-малко власт над своя собствен живот, отколкото членовете на доминиращата група (Schaefer 1998: 2–5). Румънските роми, както и ромите в Централна и Източна Европа отговарят на тези характеристики.¹²²

В статията се анализира един специфичен аспект от формирането на „ромския политически елит“ в Клуж (в Северозападна Румъния, населена главно с етнически унгарци) в румънското посткомунистическо общество, като се отчитат особеностите на икономическите и политически промени в периода. Една от особеностите, изведени от автора е, че няма политици, които са придобили легитимност, въз основа на тяхното десидентско минало; тези хора днес имат маргинализиращи позиции. В същото време, комунистическият елит от миналото е този, който има доминация и отговорност в периода на прехода, т.е. днес. Р. Геамбашу изследва процеса, чрез който ромите от „таен социалистически проблем“ стават етническо малцинство. Направени са 21 интервюта, като е използван методът „snow ball“. Първите интервюта са с добре известни политици и се върви по „вътрешните линии на ромския елит“, т.е. въз основа на това, как неговите членове се идентифицират помежду си и посочват нови респонденти. Важен извод на анализа е, че „ромският елит“ се определя и зависи от влияния извън самата ромска група.

След революционната промяна от 1989 г., с появата и развитието на НПО, които се „борят“ за правата на етническите малцинства, свързани с техните специфични дейности и култура, в Румъния се появява „ромски елит“. Легитимиращата стратегия на „ромския елит“ е **дуалистична**. Тя е насочена надолу, т.е. към членовете на ромската общност, а от друга страна, е и външно ориентирана, т.е. към мнозинството. Когато използва втората стратегия „ромският елит“ трябва да бъде възприеман като легитимен партньор на централния, мажоритарен елит. Затова има специфично взаимодействие между държава и ромски елит,

¹²² Според преброяването от 1992 г. има 409 723 роми в Румъния, макар някои ромски лидери да твърдят, че реалният им брой е между 3–5 милиона. Според *Ромския етнически съюз* те са 2.5 млн. или 10% от населението в страната. Други наблюдатели ги оценяват между 1–1.5 млн. (Geambaşu 2007: 16).